

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/15/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6819010095
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bušík, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6819010095.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bušíka PhD. a sudcov JUDr. Mária Šuleja a JUDr. Jozefa Mikluša, v trestnej veci obžalovaného Y. T., za prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., dňa 26. marca 2020 na neverejnom zasadnutí o odvolaní obžalovaného Y. T. proti rozsudku Okresného súdu Revúca, sp.zn. 4T/13/2019 zo dňa 19.09.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 320 ods. 1 písm. a/ s použitím § 280 ods. 2 Tr.por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Revúca, sp.zn. 4T/13/2019 zo dňa 19.9.2020 a trestnú vec obžalovaného Y. T., nar. XX.XX.XXXX v Y., trvale bytom Y., J. XXX/XX, za skutok, ktorý mal spáchať tým, že

dňa 11.01.2019 v čase asi o 16.00 hod. v meste X., okres Y., na U. ulici v bytovom dome č. XXX, na H. poschodí, neoprávnene vošiel do bytu č. X spolumajiteľa O. G., nar. XX.XX.XXXX a užívateľky K. G., nar. XX.XX.XXXX tak, že po tom, čo K. G. otvorila vchodové dvere a oznámila mu, že spoločnú dcéru A. T. mu nevydá, vložil medzi vchodové dvere a zárubňu dverí svoju nohu, čím znemožnil K. G. zatvoriť vchodové dvere, následne vlastnou váhou a silou prekonal odpor K. G. a vošiel do chodby bytu, kde sa neustále dožadoval odovzdania ich spoločnej dcéry, na opakovanú výzvu K. G. a jej otca O. G., aby byt opustil, vôbec nereagoval, naďalej svoj odchod z bytu podmieňoval odovzdaním dcéry, pričom v byte zotrval až do príchodu policajnej hliadky, čím svojím konaním narušil domovú slobodu O. G. a jeho dcére K. G.,

postupuje

Okresnému úradu Rimavská Sobota, odboru všeobecnej vnútornej správy, pretože nejde o trestný čin, ale skutok by mohol byť priestupkom podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

odôvodnenie:

Rozsudkom samosudcu Okresného súdu Revúca sp.zn. 4T/13/2019 zo dňa 19.09.2019 bol obžalovaný Y. T. uznaný za vinného z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. d/ Tr.zák., ktorého sa dopustil tým, že dňa 11.01.2019 v čase asi o 16.00 hod. v meste X., okres Y., na U. ulici v bytovom dome č. XXX, na H. poschodí, neoprávnene vošiel do bytu č. X spolumajiteľa O. G., nar. XX.XX.XXXX a užívateľky K. G., nar. XX.XX.XXXX tak, že po tom, čo K. G. otvorila vchodové dvere a oznámila mu, že spoločnú dcéru A. T. mu nevydá, vložil medzi vchodové dvere a zárubňu dverí svoju nohu, čím znemožnil K. G. zatvoriť vchodové dvere, následne vlastnou váhou a silou prekonal odpor K. G. a vošiel do chodby bytu, kde sa neustále dožadoval odovzdania ich spoločnej dcéry, na opakovanú výzvu K. G. a jej otca O. G., aby byt opustil, vôbec nereagoval, naďalej svoj odchod z bytu podmieňoval odovzdaním dcéry, pričom v byte zotrval až do príchodu policajnej hliadky, čím svojím konaním narušil domovú slobodu O. G. a jeho dcére K. G..

Za to bol odsúdený podľa § 194 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr.zák. s použitím § 38 ods. 3 Tr. zák., pri zistení dvoch poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. j/, l/ Tr.zák. a pri zistení jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr.zák. a podľa § 56 ods. 2 Tr.zák. na súhrnný peňažný trest vo výmere 1 200,- Eur. Súčasne prvostupňový súd podľa § 57 ods. 2 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere šiestich mesiacov. Rovnako tak súd podľa § 61 ods. 1, 2 Tr.zák. obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť akýkoľvek druh motorového vozidla v trvaní 12 mesiacov, do ktorej doby výkonu trestu sa mu podľa § 61 ods. 8 Tr.zák. započítava doba zadržaného vodičského oprávnenia, t. j. od 6.2.2019, rovnako tak podľa § 73 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr.zák. obžalovanému uložil i ochranné ambulantné protialkoholické liečenie s tým, že podľa § 74 ods. 2 Tr.zák. ochranné liečenie potrvá, kým to vyžaduje jeho účel. Napokon vzhľadom na ukladanie súhrnného trestu v zmysle ust. § 42 ods. 2 Tr.zák., súd zrušil výrok o treste uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica, sp.zn. 4T/27/2019 - 73 zo dňa 15.4.2019, právoplatným dňa 3.5.2019, ktorým mu bol podľa § 289 ods. 2, § 38 ods. 2, 3, § 36 písm. j/, l/, § 56 ods. 2 Tr.zák. uložený peňažný trest vo výške 500,- € a podľa § 57 ods. 3 Tr.zák. a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, bol mu ustanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiacov a podľa § 61 ods. 1 Tr.zák. bol mu uložený trest zákazu činnosti viesť akýkoľvek druh motorového vozidla v trvaní 12 mesiacov, do ktorej doby tohto výkonu trestu podľa § 61 ods. 8 Tr.zák. sa započítava doba zadržania vodičského oprávnenia, t.j. od 6.2.2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil tým, že i keď obžalovaný nepoprel spáchanie skutku, ktorý sa mu kládol za vinu, tvrdiac, že jeho úmyslom nebolo porušovať domovú slobodu, ale realizovať styk s maloletou dcérou a svoje konanie v samom závere pojednávania ľutoval tvrdiac, že konal v náhlej emócii, pretože mu poškodená styk s dcérou nechcela umožniť, hodnotiac vykonané dôkazy jednotlivo i v ich vzájomných súvislostiach mal prvostupňový súd jednoznačne a spoľahlivo za preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako bol uvedený v obžalobe. Súd poukazuje pritom na to, že hoci obžalovaný svoje konanie ospravedlňoval zlým psychickým stavom z dôvodu, že mu bývalá družka dlhodobo predtým odopierala styk s dcérou a nechcela mu dcéru dávať, toto tvrdenie obžalovaného bolo vyvrátené výpoveďami poškodeného O. G. a svedka X. B., ktorý zhodne uviedli, že po odchode poškodenej zo spoločnej domácnosti sa styk obžalovaného a jeho rodiny s maloletou A. realizoval. Ďalej poukazuje na výpoveď svedka V. Y., príslušníka policajnej hliadky, ktorému obžalovaný pred bytovkou sám vysvetľoval, že dcéru mal mať v utorky a v piatky, t.j. že nebol problém, že K. mu dieťa dávala, ale teraz odmietla. Podľa názoru súdu nebolo sporné ani to, že od novembra 2018, t. j. od ukončenia spolužitia obžalovaného a poškodenej až do vydania súdneho rozhodnutia o úprave styku obžalovaného s dcérou vo februári 2019, sa styk obžalovaného s dcérou realizoval v zmysle ústnej dohody, pričom samotný obžalovaný uviedol, že s poškodenou ohľadne styku do rozhodnutia súdu komunikovala iba jeho matka a on s poškodenou nekomunikoval. Ďalej súd poukázal na skutočnosť, že rovnako ako poškodená, tak aj svedkovia O. G. a X. B. zhodne uviedli, že prevzatie dcéry dochádzalo zväčša v materskej škole, asi trikrát, rodičia obžalovaného svoju vnučku prevzali pred bytom O. G. v X. a nebolo sporné podľa názoru súdu ani to, že styk v zmysle ústnej dohody sa realizoval v utorky a v piatky potom, čo bola o tom poškodená ako matka vopred upovedomená. V danom prípade však obžalovaný poškodenú o skutočnosti, že si príde dňa 11.1. pre dcéru dopredu vedieť nedal. Ďalej súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatuje, že bola vyvrátená i obhajoba obžalovaného v tom, že žiadny krik nerobil, nakoľko svedkovia O. G., X. B., U. Z., aj poškodená uviedli, že komunikácia medzi obžalovaným a poškodenou ohľadne dcéry prerástla do vzájomnej hádky. Poukazuje tiež na výpoveď svedkyne Z., susedy poškodených, ktorá uviedla, že krik na chodbe bol taký, že aj hluchý by to bol počul s tým, že obhajobu obžalovaného považuje za vyvrátenú aj výpoveďou svedkyne U. Z., najmä však výpoveďami svedka O. G., X. B. a taktiež i samotnej poškodenej. O tom, že obžalovaný zotrval v byte poškodenej, svedčia aj výpovede príslušníkov PZ V. Y. a I. O.. Ďalej prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na skutočnosť, že zo znaleckého posudku znalkyne Q.. Q. Q., V. vyplynulo, že ovládacie schopnosti neboli v čase skutku chorobne zmenené, neboli ani chorobne znížené a taktiež i rozpoznávacíe schopnosti boli v čase skutku zachované a svoje správanie kontroloval a snažil sa ovládať s tým, že v čase skutku si v dostatočnej miere a v potrebnom rozsahu uvedomoval zmysel a možné dôsledky svojho správania.

Vo vzťahu k subjektívnej stránke prvostupňový súd poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný sa dopustil inkriminovaného konania minimálne v nepriamom úmysle a že v danom prípade nemožno v jeho prípade použiť tzv. materiálny korektív, nakoľko obžalovaný ako bývalý príslušník PZ spáchal čin závažnejším spôsobom konania - násilím. V súvislosti s hodnotením osoby obžalovaného poukazuje prvostupňový

súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na priestupok, ktorého sa dopustil tento istý deň v budove OO PZ Jelšava, avšak v čase o 18.00 h, za čo bol postihnutý pokutou vo výške 10,- €, pričom v RT má obžalovaný záznam za trestný čin na úseku cestnej dopravy, keď sa odmietol podrobiť dychovej skúške, za čo mu bolo trestným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica, sp.zn. 4T/27/2019 z o dňa 15.4.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť 3.5.2019, uložený peňažný trest vo výške 500,-€, náhradný trest 2 mesiace a trest zákazu činnosti viesť akýkoľvek druh motorového vozidla v trvaní 12 mesiacov, kde obžalovaný peňažný trest zaplatil 30.5.2019. Aktuálne konštatuje prvostupňový súd, že je vedené proti obžalovanému trestné stíhanie za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr.zák., ktorého sa mal taktiež dopustiť voči poškodenej K. G.. Z uvedených dôvodov preto súd obžalovanému ukladal súhrnný trest pri uznaní dvoch pohľadujúcich okolností špecifikovaných v rozsudku a jednej prirážajúcej okolnosti špecifikovanej v rozsudku s tým, že súd vzal tiež v úvahu skutočnosť, že peňažný trest z predchádzajúceho rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica obžalovaný už uhradil. Vo vzťahu k záveru znaleckého dokazovania obžalovanému potom v súlade s návrhom záverov znalca uložil tiež ochranné ambulantné protialkoholické liečenie s tým, aby takýmto spôsobom bola udržaná jeho abstinencia.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný Y. T. a to prostredníctvom svojho obhajcu proti všetkým výrokom rozsudku prvostupňového súdu. V písomných dôvodoch odvolania uvádza obhajca obžalovaného, že obžalovaný nepopiera, že vstúpil do bytu, aj tam zotrval, avšak preukazoval to, že priebeh a okolnosti ako ich opisujú svedkyňa G. a svedok G. a svedok B., sú tendenčné a účelové a to z dôvodu zlých vzťahov medzi ním a svedkyňou G.. Ďalej poukazuje na závažnosť konania obžalovaného, kde podľa jeho názoru táto závažnosť nie je taká, aby merateľným kritériom materiálneho znaku bola určovaná závažnosť jeho konania ako prečinu a to z dôvodu, že sa dopustil konania násilím. Poukazuje pritom na to, že v tomto smere je rozhodnutie nepreskúmateľné. Osobitne v tejto súvislosti poukazuje na znak násillia, ktoré podľa jeho názoru v danom prípade preukázaný nebol. Zdôrazňuje, že pred vstupom do bytu sa obžalovaný riadne ohlásil, do bytu sa nedobýjal, nebúchal, ani do dverí nekopal, nepoužil žiadny nástroj, ktorý by pôsobil na dvere a že vo vzťahu k skutočnosti, ako sa dostal do bytu, je to vec hodnotenia dôkazov, pretože výpovede svedkov sú rozporné. Poukazuje pritom najmä na výpovede svedka B. a taktiež i svedka G. a svedkyne G.. Ďalej obhajca obžalovaného v písomných dôvodoch odvolania poukazuje na skutočnosť, že v žiadnom prípade nebolo preukázané, že by v inkriminovanom čase bol obžalovaný opitý alebo bol pod vplyvom alkoholu, kde toto nekonštatovala ani hládka polície. Osobitne pritom poukazuje na výpoveď svedkyne Z. na hlavnom pojednávaní, ktorá svedkyňa uviedla, že obžalovaný mal slušným tónom doslova prosiť, aby mohol dcéru vidieť a z výpovede tejto svedkyne vyplýva, že to bola práve poškodená G., ktorá kričala na chodbe a vyjadrovala sa, aby obžalovaný vypadol. Výpoveď tejto svedkyne tak vyvracia výpovede svedka G. a poškodenej G., že to bol obžalovaný, ktorý jediný kričal. Ďalej v písomných dôvodoch odvolania poukazuje na výpovede svedkyne G. v inom trestnom konaní. Rovnako tak obhajca obžalovaného poukazuje na výpovede zakročujúcich príslušníkov PZ, ktorí prišli na miesto činu s tým, že voči obžalovanému nepoužili žiadne donucovacie prostriedky, že z výpovedí týchto svedkov vyplýva, že obžalovaný sa neprejavil žiadnym spôsobom, ktorý by nasvedčoval, že sledoval nejaký iný úmysel, ako vidieť sa s dcérou. Záverom písomných dôvodov odvolania poukazuje obhajca obžalovaného na mieru zavinenia obžalovaného s tým, že celú konfliktnú situáciu treba skúmať vo svetle konfliktov medzi obžalovaným a poškodenou v minulosti, že je to práve svedkyňa G., ktorá je temperamentnej a výbušnej povahy, že v minulosti nemala ani problém obžalovaného fyzicky napadnúť, že obžalovaný sa celý čas zdržiaval iba v predsieni bytu a že nebol v tzv. intímnej zóne a že záver prvostupňového súdu o tom, že skutok nevykazuje nepatrnú závažnosť, je nesprávny. Rovnako tak namietal v úplnom závere v písomných dôvodoch odvolania i výšku uloženého peňažného trestu s tým, že peňažný trest výrazne prevyšuje finančné možnosti a schopnosti obžalovaného a splatiť jeho záväzky, najmä vyživovaciu povinnosť voči maloletej dcére.

Dňa 23.3.2020 krajský súd obdržal cestou e-mailového podania i ďalšie doplňujúce dôvody odvolania s potvrdením o dočasnej PN zo dňa 21.1.2020 a tiež rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 23.3.2020, z ktorých dokumentov vyplýva, že je síce dočasne, ale i dlhodobá PN s tým, že obžalovaný sa dlhodobá podrobuje domácej ambulantnej liečbe, užíva predpísané lieky, kde momentálne pre svoj zdravotný stav nepracuje, pričom robí všetko preto, aby sa dokázal vyliečiť a viesť život U. Záverom doplňujúceho podania žiada odvolací súd o citlivé zváženie prejednávanej veci s tým, že obžalovaný sa ocitol v nepriaznivej životnej situácii, ktorú sa snaží zvládnuť.

Na základe podaného odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal

odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Po postupe v zmysle citovaného ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 12 Tr.por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivu i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Postupujúc v zmysle hore uvedeného ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že hoci prvostupňový súd v danom prípade vykonal rozsiahle dokazovanie a jeho postup pri dokazovaní možno hodnotiť veľmi pozitívne, jednotlivé dôkazy však nie celkom presne zhodnotil, najmä vo vzťahu k závažnosti konania.

V danom konkrétnom prípade bol predmetom rozhodovania prvostupňového súdu prečin, kde v zmysle § 10 ods. 2 Tr.zák. nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu, jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia, pohnútku páchatela, je jeho závažnosť nepatrná.

Odvolačný súd preto z uvedených dôvodov zameril svoju pozornosť v prvom rade na skutočnosti, ktoré sú uvedené v citovanom ustanovení vo vzťahu k závažnosti konania.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na aplikáciu princípu ultima ratio v trestnom práve, ktorý sa stáva v aplikačnej praxi súdov a orgánov činných v trestnom konaní nástrojom uplatňovaním nielen v normotvornej činnosti, ale aj pri aplikácii práva. V tejto súvislosti akcentuje krajský súd princíp subsidiarity trestnej represie, ktorá vyžaduje, aby štát uplatňoval prostriedky trestného práva zdržanlivo, tzn. predovšetkým tak, kde najmä súkromno-právne prostriedky zlyhávajú alebo nie sú efektívne. Trestné právo je preto možné použiť len v takých prípadoch, ktoré možno označiť za závažné excesy zo súkromno-právnych vzťahov, ktoré už zjavne presahujú rámec ochrany. Každé ľudské konanie, ktoré je v rozpore s platným právnym poriadkom musí byť preto podrobne preskúmané s cieľom zistiť mieru narušenia právne regulovaných spoločenských vzťahov a to tak, aby bolo možné posúdiť, aké právne prostriedky a v ktorých právnych odvetviach je potrebné použiť na nápravu narušeného vzťahu, resp. či na jeho nápravu nepostačuje využitie právnych nástrojov súkromného práva, prípadne práva správneho. Ďalej krajský súd poukazuje na materiálny korektív, vyjadruje materiálnu stránku spáchaného trestného činu, preto súd musí skúmať, či došlo k naplneniu formálnych znakov určitej skutkovej podstaty trestného činu a u prečinov tiež treba skúmať, či čin dosahoval vyšší stupeň nebezpečnosti trestného činu, teda aby bol vyšší ako nepatrný.

Vo vzťahu k spôsobu vykonania činu krajský súd poukazuje na skutočnosť, ktorá bola vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní tak, ako to konštatuje i prvostupňový súd, nepochybne preukázaná, t. j. že medzi obžalovaným a poškodenou vznikol konflikt postupne, že tento konflikt mal gradujúcu tendenciu a prerástol až do situácie, kedy obžalovaný prekročil prah bytu poškodenej, kde nepochybne došlo k zvyšovaniu verbálnej agresie i k istej forme pretláčania sa. Vykonaným dokazovaním však nebolo preukázané, že by došlo tak, ako to v rámci svojej obhajoby uvádzal obžalovaný, k poškodeniu dvier, že by došlo k búchaniu dverami, alebo k vážnemu agresívnemu spôsobu prekonávania odporu pri zamedzovaní ústupu obžalovaného do bytu poškodenej. Rovnako tak vo vzťahu k následkom krajský súd konštatuje, že v podstate celé protiprávne konanie obžalovaného nezanechalo nejaké výrazné následky, vynímajúc následky na psychike dieťaťa, ktoré však neboli ničím zdokumentované. Rovnako tak okolnosti, za ktorých došlo v inkriminovanom konaní obžalovaného, ako i jeho pohnútky, podľa názoru krajského súdu smerovala k tomu, že keď narazil na odpor poškodenej vo vzťahu k možnému vydaniu dieťaťa, snažil sa týmto konaním privolať hliadku polície. O tomto svedčí nielen skutočnosť, že to bol sám obžalovaný, ktorý hlásil takéto konanie na čísle 158, ale i sám privolať hliadku, kde z obsahu telefonického rozhovoru na linku č. 158 je zrejmé, že celým svojim konaním mienil obžalovaný dosiahnuť príchod hliadky PZ na miesto inkriminovaného konania.

Vo vzťahu k hodnoteniu výpovedí jednotlivých osôb, ktoré boli veľmi podrobne vypočuté na hlavnom pojednávaní, neuniklo pozornosti krajského súdu v Banskej Bystrici, že svedkyňa Z. tak ako to vyplýva z č.l. 226-227 na hlavnom pojednávaní uviedla, že obžalovaný sa s K. G. hádal kvôli dieťaťu, on chcel dieťa a ona mu ho nechcela dať a že v konečnom dôsledku bol z toho taký krik, že by to aj hluchý počul. Obžalovaný pritom tvrdil, že má právo na dieťa, že je jeho otec a K. G. zase tvrdila, že ona mu dieťa nedá, aby vypadol. Za najdôležitejšiu skutočnosť však považuje krajský súd výpoveď tejto svedkyne ako rozhodne objektívnej svedkyne vo vzťahu k iným svedkom (okrem príslušníkov PZ), kde táto svedkyňa na otázku obhajcu upresnila, že obžalovaný doslova prosil poškodenú, aby mu dala dieťa, aby ju mohol aspoň vidieť. Táto svedkyňa uviedla, že: „Áno, bolo to slušným tónom, opakujem, doslova ju prosil, aby ju mohol aspoň vidieť.“ Rovnako tak vypočutí svedkovia a to V. V. Y. a taktiež i V. V. O., ktorí boli vypočutí na hlavnom pojednávaní, ničím nevyvrátili obhajobu obžalovaného, že obžalovaný nejvil v kritickom čase známky požitia alkoholických nápojov a že obžalovaný od začiatku hovoril, že si prišiel pre dieťa a poškodená zase hovorila, že im dieťa nedá, že si neželá jeho prítomnosť v byte. Chcela, aby z bytu

odišiel, kedy po vysvetlení situácie obžalovaný z bytu odišiel. Celkovo preto krajský súd konštatuje, že na vyhrotení celej situácie sa podieľali obaja, teda obžalovaný ako aj samotná poškodená. V konečnom dôsledku preto krajský súd konštatuje, že v danom konkrétnom prípade došlo síce formálno-právne k naplneniu zákonných znakov skutkovej podstaty prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 Tr.zák., avšak vzhľadom na motív, okolnosti prípadu, následky, zavinenie a pohnútku, krajský súd konštatuje, že obžalovaný konal najmä s cieľom privolať policajnú hliadku za účelom riešenia konfliktu v civilno-právnej oblasti. V dôsledku toho je preto jeho závažnosť nepatrná a preto nejde o trestný čin, ale skutok by mohol byť priestupkom podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Z hore uvedených dôvodov preto krajský súd rozhodol tak, že zrušil rozsudok prvostupňového súdu a postúpil vec Okresnému úradu Rimavská Sobota, odboru všeobecnej vnútornej správy, ktorý vykonáva štátnu správu na úseku priestupkov na úseku Revúca, na ďalšie konanie.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.